

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 744/2016
29.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.В. и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.В., адвоката М.З., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 29/14 од 22.04.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1150/15 од 23.11.2015. године, у седници већа одржаној 29.06.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.В., адвоката М.З., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 29/14 од 22.04.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1150/15 од 23.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К 29/14 од 22.04.2015. године, ставом првим изреке окривљени С.В., Д.А. и Н.С. су оглашени кривим да су извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које су осуђени и то: окривљени С.В. на казну затвора у трајању од три године и четири месеца у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 18.02.2014. године па надаље, окривљени Д.А. на казну затвора у трајању од три године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 17.02.2014. године па надаље и окривљени Н.С. на казну затвора у трајању од три године и два месеца у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 18.02.2014. године па надаље. Окривљени су обавезани да суду на име судског паушала исплате износе од по 4.000,00 динара, као и трошкове кривичног поступка о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем. Према окривљенима је изречена мера безбедности одузимање предмета ближе означених у изреци пресуде, а привремено одузет новац од окривљеног Д.А. враћен је власнику ПР „П. Т. Р. Љ.Л. У.“ у износу од 950 евра и окривљеном Д.А. износ од 340 евра. Окривљеном Н.С. враћена су два мобилна телефона и једна претплатничка картица ближе означени у изреци пресуде. Ставом другим изреке пресуде окривљени С.З. је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 3. КЗ и одређено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет

буџетских средстава. Окривљеном С.З. враћени су мобилни телефони ближе означени у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1150/15 од 23.11.2015. године делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљених С.В., Д.А. и Н.С., само у погледу урачунавања притвора, преиначена је пресуда Вишег суда у Ужицу К 29/14 од 22.04.2015. године, тако што је Апелациони суд окривљеном С.В. и Н.С. у казне затвора изречене том пресудом урачунао време проведено у притвору од 18.02.2014. године па до 22.04.2015. године, а окривљеном Д.А. у казну затвора изречену првостепеном пресудом урачунао време проведено у притвору од 17.02.2014. године па до 22.04.2015. године, док су жалба Вишег јавног тужиоца у Ужицу и у преосталом делу жалбе бранилаца окривљених одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног С.В., адвокат М.З., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП одржао седницу већа, у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног С.В. у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд чињенице и след догађаја, у односу на окривљеног С.В., инсконструисао те у том смислу бранилац у захтеву указује на делове образложења првостепене пресуде, из којих је, по његовој оцени, првостепени суд извео погрешне закључке. Бранилац сматра да ниједним изведеним доказом на главном претресу није утврђено да је окривљени критичног дана требало да се нађе у близини границе са Црном Гором, већ је окривљени тог дана био у Новом Саду, а “једина улога” окривљеног С.В. је та што је дао телефонски број лицу са којим се састао по молби окривљеног Н.С. и што је подлегао упорном инсистирању окривљеног Н.С. да му нађе неког да превезе робу, при чему окривљени С.В. није имао никакве материјалне нити било какве друге користи. При томе, првостепени суд не доказује који је био интерес окривљеног С.В. за учешће у предметном догађају, па је погрешан закључак првостепеног суда када налази да је окривљени С.В. предметно кривично дело извршио са директним умишљајем, јер по оцени браниоца окривљени С.В. ниједног тренутка није размишљао нити желео, нити хтео да изврши кривично дело. Због изнетог, бранилац сматра да су закључци првостепеног суда несхватљиви и у супротности са одбраном окривљеног С.В. Наиме, по оцени браниоца из изведених доказа се једино може закључити да је окривљени С.В. у предметном догађају имао посредничку улогу и да код њега није постојао мотив да учини предметно кривично дело као саизвршилац, већ је само поступао непромишљено у жељи да помогне познанику без икаквог интереса, те у том смислу бранилац истиче да је окривљени једино могао да одговара у овом кривичном поступку као помагач. У захтеву се указује и да су нижестепени судови приликом изрицања кривичне санкције окривљеном С.В. морали да цене већи број олакшавајућих околности на

страни окривљеног (које околности детаљно у захтеву наводи) и да му ублаже казну.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног С.В. најпре оспорава оцену доказа од стране нижестепених судова, затим даје сопствену оцену изведених доказа из које изводи чињеничне закључке потпуно другачије од оних утврђених у побијаним пресудама, односно указује на то да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и да је изрека побијане првостепене пресуде нејасна и неразумљива и да је у потпуности у супротности са образложењем и закључцима које је извео првостепени суд, а којим наводима указује да је побијана првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.